

[Ib Christensen]

noncerings- og oplysningspligt for kommunen og vejviserudgivere, så borgerne får en reel chance for at hindre, at oplysninger, de ikke ønsker frem, publiceres.

Besvarelse (22/7 81):

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Reglen om kommunalbestyrelsernes adgang til at bestemme, hvorvidt der kan udleveres oplysninger fra folkeregisteret til brug for udarbejdelse af lokale vejvisere, findes i § 13, stk. 5, i indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 439 af 9. oktober 1980 om ændring i bekendtgørelse om folkeregistre nr. 296 af 22. juni 1979.

Ændringen af bekendtgørelsen i 1980 var netop begrundet i ønsket om udtrykkeligt at fastslå, at enhver kan kræve ikke at blive optaget i en lokal vejviser. Henvendelsen sker til folkeregistret, og for at minimere mulighederne for tekniske fejl skal ønskes om at blive undtaget fra vejviseren indberettes til CPR, hvorfra de kommunale EDB-registre får deres oplysninger.

Jeg kan oplyse, at flere kommunalbestyrelser forud for frigivelse af oplysningerne til den lokale vejviser i lokale blade lader meddele, at enhver ved henvendelse til folkeregistret kan kræve sig fritaget for optagelse i vejviseren. Spørgsmålet herom mener jeg dog bør overlades til den enkelte kommunalbestyrelse.

Indenrigsministeriet har ikke for tiden planer om at skærpe reglerne for udlevering af folkeregisteroplysninger til lokalvejvisere, men ministeriet er fortsat opmærksom på spørgsmålet.

Spm. nr. 1258

Til *finansministeren* (20/7 81) af:

Flygaard (DR):

»Deler ministeren den opfattelse, at en ikke uvæsentlig del af forklaringen på den stramme pengepolitik – herunder især det høje renteniveau – skal søges i det forhold, at pengepolitikken i mindre omfang end for eksempel finanspolitikken direkte er underlagt de politisk besluttende myndigheders kontrol?«

Begrundelse

Når jeg stiller finansministeren dette spørgsmål, er det blandt andet for at få klarlagt, om der politisk er en tilbøjelighed til at springe over, hvor gærdet er lavest, idet jeg gerne skal tilføje, at dette spørgsmål med rette kan stilles til samtlige politiske partier. Jeg opfatter nemlig situationen derhen, at der politisk er en tilbøjelighed til at fralægge sig det pengepolitiske ansvar ved at henvise til, at det øver man ikke – i hvert fald ikke direkte – nogen indflydelse på. Jeg stiller tillige dette spørgsmål til finansministeren, fordi også jeg er meget bekymret over det meget høje renteniveau og den række skadevirkninger, som det har – herunder en tiltagende rentedød i erhvervslivet, herunder i særlig grad den del af erhvervslivet, som i følge sagens natur må operere med langsigtede investeringer, idet jeg her i særlig grad har landbruget i tankerne. Jeg stiller også spørgsmålet med det stærkt faldende boligbyggeri og den stærkt øgede vanskelighed ved at klare renter og afdrag på boligen in mente.

(Besvaret sammen med spm. nr. 1262, jfr. nedenfor).

Spm. nr. 1259

Til *landbrugsministeren* (20/7 81) af:

Flygaard (DR):

»Har ministeren under overvejelse i forbindelse med nye forhandlinger om en sanering af landbrugets økonomi at arbejde for en ordning, hvorefter finansiel støtte til landbruget optages som en førføsteprioritet i ejendommen, gerne inden for den del af ejendomsværdien, som den ansatte grundværdi udgør?«

Begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er den vanskelige situation, som landbruget befinder sig i. Spørgeren er imidlertid af den opfattelse, at de sædvanlige lappeløsninger uden mål og med kun giver landbruget en galgenfrist. Spørgeren er tillige af den opfattelse, at der nu foreligger en konkret anledning til at lægge for med en mere langsigtet landbrugspolitik – et sigte, der blandt andet går på at indrømme en offentlig prioritet inden for rammerne af den ansatte grundværdi, forrentet med en konjunkturbestemt rente, der sikrer